

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 144 din 12.02.2020

Dosar nr.: 597/2019

Petiția nr.: 4751/19.08.2019

Petentă:

Reclamat: Trupa FreeStay

Obiect: videoclipul melodiei Prietena ei cu conținut posibil ofensator la adresa femeilor

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul petentei

1.

Numele, domiciliul ales și sediul părții reclamate

2. Trupa FreeStay, mun. București, Bd. Ficusului nr. 5 – 7, bl. XX/7, parter, sector 1

II. Procedura de citare

3. În temeiul art. 20, alin. 4, din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin intermediul adreselor nr. 6691/06.11.2019, a citat părțile pentru data de 15.11.2019.

4. Prin adresa nr. 4751/25.09.2019, s-au solicitat petentei date exacte cu privire la persoana / persoanele reclamate.

6. La audierile din 15.11.2019 părțile nu au fost prezente, procedura fiind legal îndeplinită.

III. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

Petenta consideră discriminatoriu conținutul videoclipului melodiei Prietena ei prin care se creează o imagine degradantă și ofensatoare asupra femeilor.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

7. Petenta sesizează prin memoriul înregistrat la C.N.C.D. cu nr. 4751/19.08.2019 conținutul discriminatoriu la adresa femeilor al videoclipului melodiei Prietena ei prin care se creează o imagine degradantă și ofensatoare asupra femeilor, promovând sexismul.

8. Petenta apreciază că melodia ce face obiectul sesizării consolidează atitudini misogine și legitimează o cultură a violului și violenței împotriva femeilor, ipostazele în care sunt

portretizate femeile fiind ofensatoare și degradante, de vulnerabilitate, de supunere și acceptare.

9. Concret, petenta face trimitere la finalul videoclipului unde, la minutul 3:25, sunt prezentate 2 femei semi-dezbrăcate, pe podeaua unui depozit, legate de mâini cu sfoară, ambele inconștiente pe durata secvenței. De ele se apropie un grup de 4 bărbați, unul dintre aceștia ridicându-i fusta uneia dintre ele, în timp ce pe fundal se aud ceilalți bărbați din grup râzând și încurajându-l, spunând "dă-i ăia la o parte", iar apoi folosește o foarfecă, tăindu-i sutienul, femeia rămânând dezbrăcată.

10. Petenta apreciază că, prin felul în care se finalizează clipul, reacțiile grupului de bărbați și gesturile acestora, precum și întreaga secvență insinuează doar începutul acțiunii.

11. Astfel, portretizarea femeilor în astfel de ipostaze degradante sau ofensatoare sunt, în opinia petentei, deosebit de periculoase, îndeosebi prin muzică, deoarece normalizează atitudini misogine și discursul urii îndreptat împotriva femeilor.

12. În drept, petenta face trimitere la prevederile art. 15 din O.G. nr. 137/2000 faptele având drept efect restrângerea dreptului la demnitate personală pe criteriu de sex, prin asumarea unor mesaje care prezintă imagini și conținut misogin, cu promovarea stereotipurilor de gen și sexismul.

13. Petenta se raportează, în ceea ce privește motivele de drept pe care își întemeiază petiția, la prevederile Legii nr. 202/2002, republicată, privind egalitatea de șanse între femei și bărbați, art. 6 alin. 1 care stipulează interzicerea oricărei forme de discriminare după criteriul de sex în sectorul public și privat.

14. Petenta consideră relevantă în cauză și jurisprudența CEDO, cazul Gunduz c. Turcia: "toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată."

15. De asemenea, petenta face trimitere și la jurisprudența C.N.C.D., respectiv hotărârea Colegiului director nr. 277/28.04.2009, prin care s-a reiterat faptul că "libertatea de exprimare protejează afirmarea și răspândirea unor idei, concepte, fie ele și controversate, dar nu poate proteja un limbaj și o atitudine ofensatoare și jignitoare față de o comunitate".

16. Concluzionând, mai ales în contextul în care videoclipul melodiei Prietena ei promovat de trupa FreeStay a fost vizualizat, la momentul formulării petiției, de peste 323 de mii de utilizatori, reprezintă discriminare pe criteriul de sex și instigare la violență și are ca efect crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare și ofensatoare la adresa femeilor.

17. Petenta solicită, prin urmare, în temeiul prevederilor O.G. nr. 137/2000 republicată și a Legii nr. 202/2002, constatarea săvârșirii unei fapte de discriminare pe criteriul de sex, înlăturarea consecințelor faptei, sancționarea contravențională a trupei formată din 3 membri și retragerea melodiei din spațiul public.

18. Prin adresa nr. 5962/10.10.2019, petenta oferă răspuns la solicitarea C.N.C.D. de precizare a datelor de identificare ale părților reclamate, indicând numele și prenumele membrilor trupei reclamate, precum și sediul persoanei juridice.

Susținerile reclamatului:

19. Reclamatul nu a oferit niciun punct de vedere raportat la cele sesizate prin petiție.

V. Motivele de fapt și de drept

20. În fapt, Colegiul director este chemat să se pronunțe asupra conținutului videoclipului melodiei Prietena ei prin imaginea degradantă și ofensatoare care se presupune a se crea la adresa femeilor.

21. Concret, este supusă analizei Colegiului porțiunea din videoclip începând cu minutul 3:25, unde sunt prezentate 2 femei semi-dezbrăcate, pe podeaua unui depozit, legate de mâini cu sfoară, ambele inconștiente pe durata secvenței. De ele se apropie un grup de 4 bărbați, unul ridicându-i fusta uneia dintre ele, în timp ce pe fundal se aud ceilalți bărbați din grup râzând și încurajându-l, spunând "dă-i ăia la o parte", iar apoi folosește o foarfecă, tăindu-i sutienul, femeia rămânând dezbrăcată.

22. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (C.N.C.D.), Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

23. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul analizează posibila încălcare a dreptului la demnitate a femeilor, respectiv respectarea sau nu a limitei libertății de exprimare.

24. În considerarea incidenței obiectului petiției la câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de C.N.C.D. este administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile din litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.

25. Reținând în coroborare cu speța dedusă spre soluționare definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, Colegiul director se raportează, în ceea ce privește analiza unui act / a unei fapte care încalcă dreptul la un tratament egal, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. nr. 137/2000. Astfel, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

26. Examinând conținutul petiției și legislația în vigoare, Colegiul director urmează a analiza modul în care mesajul transmis prin videoclipul difuzat ar fi putut aduce atingere drepturilor femeii prin lezarea demnității, astfel cum prevede art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

27. Astfel, în soluționarea prezentei sesizări, Colegiul apreciază că sunt incidente următoarele texte de lege:

- art. 10 și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale;

- art. 1 alin. (3), art. 16, art. 29 și art. 30 din Constituția României, revizuită în 2003;
- art. 2 alin. (1) și art. 15 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare O.G. 137/2000);
- art. 6 alin. 1 din Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și tratament între femei și bărbați.

28. Pe fond, Colegiul este chemat să se pronunțe asupra raportului dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitatea persoanei, obiect al prezentei sesizări. Analiza urmărește să stabilească dacă în acest caz s-a depășit limita libertății de exprimare și, în consecință, s-ar impune o ingerință a statului prin aplicarea unei măsuri proporționale cu scopul urmărit.

29. Având în vedere necesitatea analizei limitei dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitate, Colegiul director s-a raportat la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare C.E.D.O.).

30. Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (cunoscut în general sub denumirea de **Convenția europeană a drepturilor omului**, în continuare **Convenția**) prevede, la art. 10 alin. 2, limitarea libertății de exprimare: *„Exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau unor sancțiuni prevăzute de lege care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”*

31. Prin urmare, în conformitate cu acest tratat internațional, în Europa, libertatea de exprimare nu este un drept absolut. Nu este lipsit de relevanță nici faptul că libertatea de exprimare este singurul drept cu privire la care **Convenția** subliniază: *„comportă îndatoriri și responsabilități”*. Totodată art. 17 al **Convenției** interzice abuzul de drept: *„Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de aceasta convenție.”*

32. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a fi acceptată o ingerință în dreptul de exprimare, aceasta trebuie să îndeplinească următoarele condiții, elemente care sunt analizate în ordinea care urmează:

- existența unei limitări a libertății de exprimare;
- legalitatea restrângerii libertății de exprimare prin:
 - existența unei norme juridice care prevede restrângerea;
 - calitatea normei juridice, și anume
 - accesibilitatea;
 - precizitatea;
 - previzibilitatea normei;
- legitimitatea restrângerii, ceea ce trebuie să fie prevăzută de **Convenție** (pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii, prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești);

- necesitatea restrângerii într-o societate democratică.

33. Prin urmare, eventuala limitare a dreptului la exprimare trebuie să fie expres prevăzută de lege (prevedere legală care, la rândul ei, trebuie să fie previzibilă și accesibilă), să urmărească un scop legitim, să fie necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopul urmărit¹.

34. Pentru o analiză completă, urmează a fi analizate punctual cerințele impuse de C.E.D.O., după cum urmează.

Ingerința să fie prevăzută de lege

35. Prima cerință, cea a **existenței unei prevederi legale**, care să reglementeze ingerința statului în exercitarea dreptului libertății de exprimare este îndeplinită de art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată. De asemenea, Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și tratament între femei și bărbați stipulează la art. 6 alin. 1 *”Este interzisă orice formă de discriminare bazată pe criteriul de sex în domeniile menționate la art. 2 alin. (1)”*.

36. Cu toate acestea, Colegiul apreciază că aceste texte de lege trebuie coroborate cu art. 2 alin. (8) din O.G. 137/2000 potrivit căruia *„prevederile ordonanței nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la liberă exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație”*, iar art. 30 din Constituția României prevede:

”(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.

(2) Cenzura de orice fel este interzisă.

(3) ...

(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.

(8) Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictelor de presă se stabilesc prin lege.”

37. Colegiul apreciază că **ambele texte normative sunt previzibile și accesibile**, deși protejează o valoare fundamentală într-o societate democratică și sunt noțiuni care au și un caracter abstract.

Ingerința să urmărească un scop legitim

38. Raportat la a doua cerință, **scopul legitim urmărit** prin posibila ingerință a statului în libertatea de exprimare se urmărește protejarea demnității umane a tuturor cetățenilor din România, indiferent de genul acestora.

39. Protecția demnității unei persoane aparținând unei categorii de persoane, minorități sau chiar a unei comunități, constituie un scop legitim într-o societate democratică. Pentru a se produce o atingere, încălcare a demnității umane, ca drept constituțional protejat, conținutul videoclipului în discuție, obiect al prezentei petiții, ar trebui să întrunească elementele prevăzute de art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată:

¹ Corneliu Bârsan, *Convenția europeană a drepturilor omului*, vol. I. Ed. C.H. Beck, București, 2005, p. 769-801

- ✓ un comportament manifestat în public, având caracter de propagandă sau de instigare la ură pe criteriul etnic și religios;
- ✓ ori un comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare îndreptate împotriva unui grup de persoane legat de etnia sa.

40. În cazul de față, Colegiul director apreciază că prin mesajul transmis, discursul reclamatului nu a avut un caracter de instigare la ură.

41. Colegiul director constată că primele două condiții (să existe o prevedere legală și să se urmărească un scop legitim) pentru a fi acceptată o ingerință a statului sunt îndeplinite.

Necesitatea ingerinței

42. Rămâne de competența Colegiului director să stabilească dacă interferența în libertatea de exprimare **este necesară într-o societate democratică**.

43. În acest demers, Colegiul director analizează dacă există motive „relevante și suficiente” care să justifice ingerința în libertatea de exprimare din perspectiva unei „nevoi imperioase” („*pressing social need*”).

44. Identificarea unei „nevoi imperioase”, respectiv necesitatea oricărei restricții privitoare la exercițiul libertății de exprimare trebuie să fie stabilită într-o manieră convingătoare, iar **autorității naționale îi revine atributul evaluării existenței unei “nevoi imperioase” susceptibile de o anumită marjă de apreciere.**²

45. În conformitate cu principiul subsidiarității, statele membre dispun de o „margine de apreciere” în stabilirea limitării libertății de exprimare. Autoritățile statelor membre au un contact direct și permanent cu realitățile sociale și sunt primele care se pronunță asupra existenței unei „nevoi sociale presante”. Marja de apreciere se va stabili potrivit standardelor minime ale CEDO³.

Elemente luate în considerare la stabilirea necesității ingerinței statului în libertatea de exprimare:

46. Necesitatea restrângerii într-o societate democratică este elementul cel mai subiectiv din analiza CEDO. Având în vedere acest fapt, C.E.D.O. a elaborat un set de principii aplicabile în domeniu, pe care le redăm în cele ce urmează:

- a) libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, și una dintre condițiile de bază ale progresului societății și ale autorealizării individuale;
- b) libertatea de exprimare nu vizează doar informațiile sau ideile primite favorabil sau considerate a fi inofensive sau indifferente, ci și cele care offensează, șochează sau incomodează statul sau orice parte a populației; acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și înțelegerii, fără de care nu poate exista o societate democratică; libertatea de exprimare are și excepții, dar care trebuie interpretate în mod strict, iar necesitatea oricărei restrângeri trebuie stabilite în mod convingător;
- c) exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități;

47. În scopul de a determina dacă videoclipul melodiei *Prietena ei*, obiect al prezentei sesizări constituie un ”discurs de ură”, Colegiul va examina: obiectivul urmărit de către partea

² Corneliu Bârsan, Convenția Europeană a drepturilor omului, Comentariu pe articole, Vol. I., Ed. All Beck, București, 2005, pag. 801.

³ Vezi Handyside v. United Kingdom par. 48 și par. 49.

reclamată, contextul în care a avut loc, conținutul afirmațiilor, rolul în societate al persoanei, autor al afirmației.

48. Obiectivul urmărit de reclamat este important: a dorit acesta să realizeze portretizarea femeilor în ipostaze degradante sau ofensatoare, periculoase, îndeosebi prin muzică, deoarece normalizează atitudini misogine și discursul urii îndreptat împotriva femeilor ori a urmărit doar exprimarea în mod artistic a unui conținut audio – video. În acest punct, Colegiul director nu analizează intenția de a discrimina a părții reclamate, acest aspect nu are relevanță în stabilirea unei fapte de discriminare.

49. Colegiul nu poate decât să constate faptul că în prezenta cauză nu s-a depășit sfera libertății de creație, astfel cum este reglementată din punct de vedere legal ca parte a libertății de exprimare.

50. Colegiul director apreciază că actul artistic exprimat în speța de față prin clipul video nu este de natură a atinge o limită prin care să se încalce un drept fundamental, **încât dreptul la libertatea de exprimare să devină secundar.**

51. Astfel, o ingerință a statului în această speță, prin constatarea și sancționarea faptei ca fiind o formă de discriminare, deci limitarea libertății de exprimare, ar constitui un exces, o limitare nejustificată, o măsură neproportională în raport cu pericolul social al faptei și cu scopul urmărit. O ingerință a statului ar fi fost justificată dacă ar fi existat orice element de incitare expresă la ură pe criteriul de gen.

52. De asemenea, în luarea deciziei, Colegiul director se raportează la art. 30 din **Consituției României** care asigură libertatea de exprimare, și prevede, în același timp, și limitele acestei libertăți:

„(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război, de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.”

53. În același sens, în ceea ce privește modalitatea de sancționare a nerespectării dreptului la demnitate, este important de reținut și **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale** care atestă faptul că dreptul la demnitate este una dintre valorile supreme, iar lezarea acestui drept poate fi sancționată chiar și penal: *„Obiectul juridic al infracțiunilor de insultă și calomnie, prevăzute de art. 205 și, respectiv, art. 206 din Codul penal, îl constituie demnitatea persoanei, reputația și onoarea acesteia. Subiectul activ al infracțiunilor analizate este necircumstanțiat, iar săvârșirea lor se poate produce direct, prin viu grai, prin texte publicate în presa scrisă sau prin mijloacele de comunicare audiovizuale. Indiferent de modul în care sunt comise și de calitatea persoanelor care le comit — simpli cetățeni, oameni politici, ziariști etc. —, faptele care formează conținutul acestor infracțiuni lezează grav personalitatea umană, demnitatea, onoarea și reputația celor astfel agresați. Dacă asemenea fapte nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la reacția de facto a celor ofensați și la conflicte permanente, de natură să facă imposibilă conviețuirea socială, care presupune respect față de fiecare membru al colectivității și prețuirea în justa măsură a reputației fiecăruia. De aceea, valorile menționate, ocrotite de Codul penal, au statut constituțional, demnitatea omului fiind consacrată prin art. 1 alin. (3) din Constituția României ca una dintre valorile supreme.”*

54. Concluzionând, Colegiul director reiterează faptul că libertatea de exprimare constituie valoarea fundamentală a unei societăți democratice și plurale.

55. Din această perspectivă, libertatea de exprimare are un rol substanțial în rândul drepturilor fundamentale cuprinse în Constituție și constituie trunchiul comun pentru exercitarea drepturilor fundamentale din sfera comunicării. În această sferă se includ: dreptul la libertatea presei, **dreptul la libera exprimare a creațiilor artistice** sau cele din zona literaturii, libertatea de predare a științei și **libertatea creației**. De asemenea, de acest trunchi comun se leagă și libertatea conștiinței, a religiei și libertatea de întrunire. Acest grup de drepturi asigură participarea avizată a cetățeanului la procesele sociale și politice. **Exprimarea liberă a opiniilor și credințelor, chiar și a celor nepopulare sau atipice, reprezintă condiția fundamentală a existenței unei societăți vii și capabilă de dezvoltare.**

56. Având în vedere și faptul că, până la urmă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fundamentat necesitatea protejării libertății de exprimare în primul rând pe valoarea pe care acesta o reprezintă ca mijloc pentru a asigura buna funcționare a unei societăți democratice⁴, Colegiul director apreciază că, în speța de față, nu se impune o interferență a statului în limitarea libertății de exprimare întrucât modalitatea de exprimare prin actul artistic ce face obiectul sesizării prezente **se încadrează tocmai în limitele libertății de exprimare**, astfel cum este consacrat acest drept în legislația internă și în convențiile internaționale privind protecția drepturilor omului, respectiv în jurisprudența internă și internațională.

57. Pentru considerentele de mai sus, având în vedere conținutul întregului videoclip, Colegiul director constată că în speță nu s-au depășit limitele libertății de exprimare și creație, astfel că faptele prezentate în petiție nu reprezintă discriminare potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 15 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 15 din **O.G. 137/2000**, republicată și se încadrează în limitele libertății de exprimare prevăzute de art. 2 alin. (8) din același act normativ;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

⁴ CEDO, între altele, Lingens vs. Austria (nr. 9815/82, hotărârea din 08.07.1986), Oberschlick vs. Austria, Sunday Times vs. U.K., Observer și Guardian vs. U.K., Castells vs. Spania, Thorgeirson vs. Islanda, Jersild vs. Danemarca, Goodwin vs. U.K., De Haes și Gijels vs. Belgia, Dalban vs. România.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată în data de 12.02.2020 au fost: ASZTALOS CSABA FERENCZ – Membru, DINCĂ ILIE – Membru, GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru, HALLER ISTVÁN – Membru, JURA CRISTIAN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, POPA CLAUDIA – Membru, SANDU VERONICA TATIANA – Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD

Red.: C.J. și C.M.I.

Data redactării: 07.04.2020

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.